

РЕШЕНИЕ

№ 797

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10769** по описа за **2020** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, представлявана от юрисконсулт Ц., срещу Решение от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 103-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 9993/2019 г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 351364/2019 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, с което наказателно постановление на Ц. А. А. на основание чл. 49 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО - Наредбата) е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за извършено нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата.

С жалбата се моли решението на СРС като неправилно да бъде отменено. Развиват се подробни аргументи относно приложението на Закона за автомобилните превози /Завт П/, каквито мотиви не са изложени в обжалваното решение. Поддържа се, че нарушението е достатъчно точно описано от фактическа страна, като в посочените разпоредби на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата липсва неяснота в какво се изразяват задълженията на гражданите, ползващи услугите на обществения градски транспорт. Моли настоящата инстанция да отмени решението и по същество да постанови друго, с което да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. В., поддържа касационната жалба. Моли

решението на СРС да се отмени като незаконосъобразно и да бъде потвърдено НП. Ответникът по делото се представлява от адв. П., която оспорва жалбата. Излага подробни аргументи в представен писмен отговор. Претендира разноски по делото. Прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна. Административен съд София - град, Деветнадесети касационен състав, след като съобрази становищата на страните –намери за установено следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

При извършена проверка от контрольори по редовността на пътниците към [фирма] на 24.12.2018 г., в 08:55 ч., в [населено място], в метро с инв. № М-1, след спирка МС „Л. мост“, с посока станция „С.“, било установено, че ответницата по касация Ц. А. пътувала без превозен документ и същата отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контрольор по редовността на пътниците, за което ѝ бил съставен АУАН № 0351364/24.12.2018 г. В акта било отразено горепосоченото словесното описание на нарушението, като е квалифицирано по чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата с отбелязване върху типовия формуляр на акта. Въз основа на така съставения акт, връчен на посочената дата, при сходно описание на фактическата обстановка – посочено е „без редовен превозен документ“, и идентична правна квалификация на нарушението е издадено от заместник-кмета на Столична община НП № 351364 от 11.01.2019 г., с което на А. е наложена глоба в размер на 50 лв.

За да отмени НП, СРС е приел, че в процедурата по ангажиране на административно-наказателната отговорност на А. е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата ѝ. Според съдебния състав те се изразяват в нарушаване на императивните изисквания на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, а именно не е посочено точно и ясно за кое от изброените различни нарушения, изброени в АУАН и НП, е ангажирана отговорността на санкционираното лице.

Така постановеното решение е правилно. Споделят се от настоящия касационен състав изложените в него мотиви.

Видно от текста на АУАН и НП, правната квалификация на нарушението е по чл. 18, т. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

Следва да се има предвид, че както в АУАН, така и в НП е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата. Тази разпоредба обаче урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слезат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Видно от текста на АУАН и НП -посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. В словесната част на двата акта не е описано неизпълнение на задължения по т. 2 и т. 3 на чл. 18 от НРУПОГТТСО. От свидетелските показания на разпитаните пред СРС свидетели става ясно, че А. е пътувала без превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване,

продавана от контролър, а освен това е отказала да предостави лична карта за съставяне на АУАН, което е наложило служителите на МВР, намиращи се на територията на метростанцията, да окажат съдействие на актосъставителя. Дори да се приеме за доказано, че са извършени нарушения на всички описани в текстовете на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 задължения на пътниците, то това не е отразено в съдържанието на АУАН и НП. В словесното описание на нарушението липсва такова посочване. Разминаването между словесно описание на нарушението и правната му квалификация е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като създава неяснота относно конкретното административно нарушение, за което е ангажирана отговорността на лицето, и нарушава правото му да организира адекватно защитата си.

Освен това в АУАН е посочено, че ответницата е пътувала „без превозен документ“, чрез отбелязване в типовия формуляр на акта. Не е отразен в словесното описание на нарушението отказът на лицето да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, а съставът на нарушението съгласно нормата на чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО изисква кумулативното проявление на двата елемента на изпълнителното деяние, изразяващи се в действие /пътуване/ и бездействие /отказ/. От друга страна, в НП изпълнителното деяние е описано като „пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи...“, като не е посочено в какво се изразява нередовността на документа. Това разминаване между текста на АУАН и НП създава допълнителна неяснота в обективната страна на нарушението.

Другата посочена за нарушена разпоредба в АУАН и НП – тази на чл. 46, ал. 1 от Наредбата, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролъра по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка. А освен това не е посочено от органа коя от двете визирани в разпоредбата и взаимно изключващи се хипотези е нарушена.

Всичко гореизложено води до извод, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя съжденията на СРС, че допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За А. е останало неясно какво конкретно нарушение е извършила и е препятствана възможността ѝ адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че към датата на извършване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП, е била в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47 от НРУПОГТТСО при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на

пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева. Според параграф 1, т. 1 от ДР на НРУПОГТТСО превозно средство е и метровлак, с който се осъществява обществен градски транспорт на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П, също действаща към процесния момент, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10 до 50 лева - за превози по общинските транспортни схеми. Следователно, разпоредбата на чл. 49 от НРУПОГТТСО противоречи на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П в частта за размера на предвиденото административно наказание. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвт П не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба". Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвт П - чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

По изложените съображения решението на СРС е правилно и следва да се остави в сила.

При този изход на спора и своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 300 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по представен договор за правна защита и съдействие от 02.11.2020 г. Насрещната страна не е направила възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 103-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 9993/2019 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Ц. А. А. разноски за процесуално представителство по делото в размер на 300 лв..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: